

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa E. E.
przeciwko G. Sp. z o.o. w K.
o wynagrodzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 kwietnia 2016 r.,
wniosku pełnomocnika powódki z dnia 25 stycznia 2016 r. o wydanie
rozstrzygnięcia w zakresie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej
powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym

postanawia:

**odrzuć wniosek o uzupełnienie postanowienia Sądu
Najwyższego z dnia 28 maja 2015 r.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy w W., po ponownym rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z dnia 26 listopada 2012 r., XXI Pa [...], zmienił w punkcie I zaskarżony przez stronę pozwaną wyrok Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 16 kwietnia 2010 r. w ten sposób, że zasądził od strony pozwanej G. Spółki z o.o. w K. na rzecz powódki E. E. kwotę 226,28 zł tytułem wynagrodzenia za marzec 2006 r. oraz kwoty po 2585 zł miesięcznie tytułem wynagrodzenia za okres od kwietnia 2006 r. do marca 2010 wraz z ustawowymi odsetkami (pkt 1), oddalił apelację strony pozwanej w pozostałym zakresie (pkt 2), nakazał powódce E. E. zwrócić na rzecz strony pozwanej G. Spółki z o.o. w K.

tytułem części spełnionego świadczenia kwotę 132.951,41 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 27 listopada 2012 r. do dnia zapłaty, oddalając wniosek strony pozwanej w pozostałym zakresie (pkt 3) oraz zniósł wzajemnie między stronami koszty procesu w instancji odwoławczej oraz przed Sądem Najwyższym (pkt 4).

Od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy w W. skargę kasacyjną wywiodły obie strony.

Postanowieniem z dnia 28 maja 2015 r. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powódki E. E. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 26 listopada 2012 r. (pkt 1) oraz przyjął do rozpoznania skargę kasacyjną strony pozwanej (pkt 2).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu skargi kasacyjnej strony pozwanej, wyrokiem z dnia 8 grudnia 2015 r. uchylił zaskarżony wyrok w punkcie 1 w następujących podpunktach: 4, 6, 9, 15, 23, 29, 38, 46 i 48 oraz w punkcie 3 w zakresie oddalającym wniosek pozwanej o zwrot spełnionego świadczenia ponad kwotę 132.951,41 zł i w tej części sprawę przekazał do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego (pkt I) oraz dalej idącą skargę kasacyjną oddalił (pkt II).

Po otrzymaniu wyroku Sądu Najwyższego pełnomocnik z urzędu powódki, który sporządzał skargę kasacyjną, pismem z dnia 25 stycznia 2016 r. wniósł o wydanie rozstrzygnięcia „w zakresie kosztów adwokackich – zwrotu kosztów za reprezentowanie powódki z urzędu stosownie do wniosku zawartego we wniesionej przez niego skardze kasacyjnej z dnia 6 września 2013 r.” We wniosku zaznaczył, że kwestia wynagrodzenia pełnomocnika z urzędu powódki E. E. nie została dotychczas rozpatrzona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 351 § 1 k.p.c. w związku z art. 361 k.p.c. oraz art. 398²¹ k.p.c. strona może w ciągu dwóch tygodni od ogłoszenia wyroku, a gdy doręczenie wyroku następuje z urzędu - od jego doręczenia, zgłosić wniosek o uzupełnienie wyroku, jeżeli sąd nie orzekł o całości żądania, o natychmiastowej wykonalności

albo nie zamieścił w wyroku dodatkowego orzeczenia, które według przepisów ustawy powinien był zamieścić z urzędu.

W rozpoznawanej sprawie pełnomocnik z urzędu powódki otrzymał odpis postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2015 r. wraz z uzasadnieniem w dniu 6 lipca 2015 r., a wniosek o wydanie rozstrzygnięcia w zakresie „kosztów adwokackich – zwrotu kosztów za reprezentowanie powódki z urzędu stosownie do wniosku zawartego we wniesionej przez niego skardze kasacyjnej z dnia 6 września 2013 r”. złożył w dniu 25 stycznia 2016 r. A zatem po upływie dwutygodniowego terminu, o którym mowa w art. 351 § 1 k.p.c. W tym stanie rzeczy wniosek o uzupełnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2015 r. podlegał jako spóźniony odrzuceniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 1989 r., I CZ 270/89, LEX nr 8999).

Ubocznie godzi się na zakończenie zauważyć, że zgodnie z art. 108 § 1 k.p.c. sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Natomiast przez orzeczenie kończące postępowanie w sprawie w danej instancji należy rozumieć wyrok (postanowienie co do istoty sprawy w postępowaniu nieprocesowym) albo inne orzeczenia, które trwale zamykają drogę do wydania wyroku. Przyjmuje się także, że chodzi tutaj o orzeczenie całkowicie kończące sprawę w danej instancji, a zatem o wyrok końcowy lub postanowienie o umorzeniu postępowania w całości lub odrzuceniu pozwu w całości, ponieważ dopiero takie orzeczenie pozwala na prawidłowe ustalenie wyniku sprawy, który z kolei w myśl art. 98 § 1 k.p.c. stanowi co do zasady podstawę rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu. Stąd wywodzi się niedopuszczalność orzekania o kosztach procesu na wcześniejszym etapie w orzeczeniach kończących sprawę w określonej części, np. w razie częściowego umorzenia postępowania, nawet jeśli podlegają one zaskarżeniu w toku instancji. Stanowisko to znajduje potwierdzenie także w regulacji art. 100 k.p.c. znajdującej zastosowanie w razie częściowego uwzględnienia żądań stron (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., II CZ 207/11, LEX nr 1228679). Podkreślenia wymaga, że orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie nie było ani postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2015 r., ani wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia

2015 r. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 lipca 1998 r., I PKN 224/98, OSNP 1999 nr 15, poz. 484).

Sumując powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

[l.n]